

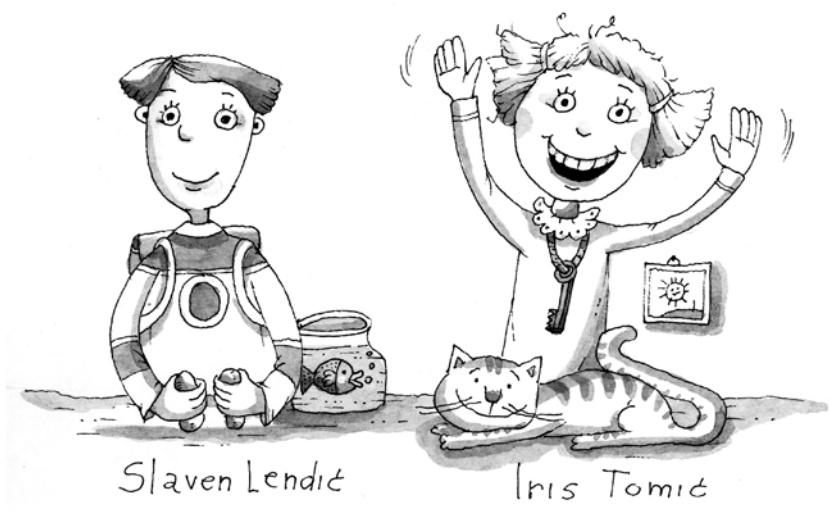
Prvi dio

U potrazi za Sunčanicom

Spasimo
Sunčanicu!!

Sve zbog jedinice iz oprašivanja

Iako je sumrak potvrđivao da je došao kraj nastavi gitare, Slaven je neodlučno stajao pred vratima glazbene škole. Danas se nije uspijevao odlučiti na povratak kući. Što reći mami? Pomislio je kako bi bilo lijepo kada bi ga zaboljelo grlo – mama bi od straha pojurila s njim

liječniku, a jedinica bi prošla gotovo nezamijećeno. Ali ne, nije on te sreće. Baš danas je potpuno zdrav, nema temperaturu, koljena su mu čitava, čak mu se ne štuca.

Iz teških misli prenuo ga je neobičan zvuk. Ubrzao je korak i shvatio kako njegove tenisice na kaldrmi stare Tvrđe proizvode gotovo zastrašujuće zvukove. Činilo mu se kako bi i rat s Turcima bio dječja šala u odnosu na ono što ga čeka kod kuće.

Iako nenamjerno, snažno je šutnuo oveći kamen. Rezak zvuk raskolio je noćnu tamu i netom udarenu kamenicu. Slaven je zastao zadivljen svojom snagom.

“Ipak ja nisam makar tko”, hrabrio je samoga sebe. Prignuo se i promotrio dvije polovice na koje se raskolila kamenica. Pravilno raskoljene i oble učinile su mu se prelijepo. Podigao ih je s prašnjavog tla. Nekoliko puta udario je jednom o drugu zamišljajući sebe u svijetu u kojemu ne postoje škola, biologija, zadaće, budilice i obaveze.

Nakon posljednjeg udaraca osjetio je kako mu noge postaju lagane. U tren oka dogodilo se i čudo – pred njegovim su očima nestajali Tvrđa i obrisi automobila, a žamor gradske vreve postajao je sve dalji i dalji.

* * *

Slaven je ležao, koliko je dug i širok, usred guste šikare nad koju se nadvijao sumrak. Oprezno je otvorio lijevo oko. Mislio je: “Ako je neki neprijatelj u blizini, mudro je pretvarati se da si onesviješten.”

Nakon dužeg škiljenja odlučio se za izviđanje iz čučnja. Bacio je pogled oko sebe, temeljito promotrio

KRIJESNICI

okolice i prostenjao: “Majko moja, je li i ova strava zbog one glupe jedinice?!”

“Nije zbog glupe jedinice, nego zbog tvoje želje za odlaskom na mjesto bez škole”, propiskutao je glas iz školskog ruksaka.

Slaven je zaustavio disanje. Čak mu se i srce izmjestilo. Kucalo je iz predjela vrata i stišavalo mu glas: “Tko si ti?”

Začulo se smijuljenje: “Ti? Hi-hi-hi? Misliš, valjda, tko smo mi?”

Slaven je odlučno razvezao ruksak i susreo se s pogledima brojnih užarenih očica.

“Mi smo krijesnici, tvoji dobri kućni duhovi.”

Pomislio je: “Ili sanjam, ili su se kazne za jedinice opasno pooštrile.”

Protrljao je oči i upitao: “Moji, što?”

“Kućni duhovi... hi-hi-hi”, smijali su se nepoznati glasovi.

“Krasno! Ja sam poludio!” zdvojno je uzviknuo.

“Nisi poludio. Samo si dovoljno jako zaželio mjesto bez škole, jedinica i učionica.”

“Nećete mi reći kako sam baš to i dobio?!”

“Naravno! Vratili smo te petnaestak stoljeća unazad.”

“Unazad? Kako mislite unazad?”

“Unazad u odnosu na ovo vrijeme. Sada se nalaziš nadomak Sova planine, u podnožju utvrde kneginje Sunčanice.”

Slaven se pridigao na koljena. Oko njega su se prostirali močvara, blato, vodeno bilje i truli panjevi. Šikara je

šuškala i ispuštala nepoznate zvukove. Iza leđa je začuo lepet krila, a zatim i tri zloslutna sovuljska huka.

U sebi je pomislio: “Što činiti?” a noge su mu, nošene neizgovorenim odgovorom, poletjele kroz gudure i šipražje. Trčao je kao olimpijski favorit. Trčao je kao što su trčali najbrži sprinteri svih vremena. Trčao je i mislio: “Baš nemam sreće. Posve sigurno obaram rekord, a nikoga u blizini.”

Kako je to pomislio, gotovo se sudario s utvrdom koja mu se ispriječila na putu. Priljubio se uz kameni zid. Lijevu ruku prislonio je na srce. Nastojao je umiriti njegovo silno bubnjanje koje bi ga još moglo i odati.

Duboko je udahnuo. Zaustavio je disanje i krenuo u obilazak zidina. Čvršće je prihvatio remenje školskog ruksaka, a krijesnici su mu uglas recitali: “Svatko nosi svoju muku.”

Pognut pod svojim teretom, Slaven se približio teškim, poluotvorenim vratima utvrde.

Krijesnici su mu došaptavali kako se nalazi u srcu Sova planine, u podnožju grada kneginje Sunčanice. Slaven se potpuno pritajio. Nedaleko od njega jedan je starac sitne komadiće drva slagao u znakove. Začuli su se koraci, a zatim i dubok glas: “Sedeslave, što danas zapisuješ?”

Starac, koji se po svoj prilici nazivao Sedeslav, zadovoljno je odgovorio: “Zdrav bio, Mironjo. Pišem o vilama suđenicama koje su pohodile Sunčaničina novorođena sina Zorana. Bogato su ga obdarile: prva razumom, druga hrabrošću, a treća brojnim potomstvom koje će nas izbaviti iz ove mračne Sova planine i odvesti nas u bijelu zemlju gdje ćemo biti sretni i zadovoljni.”